

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: J. Š.**, nar. „X“, trvale bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.9.2014, č.j. 4319/DS/2014, JID: 135095/2014/KUUK/Bla,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce 3.000,- Kč, jenž mu bude uhrazen z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce dne 26.12.2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.9.2014, č.j. 4319/DS/2014, JID: 135095/2014/KUUK/Bla, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24.6.2014, sp.zn. 0019541/14DOP/JRe/712, č.j. 0041364/14/DOPPR/JRe, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 6.11.2014 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 10.3.2014 kolem 06:10 hodin při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, r.z. „X“, v ulici Masarykova v obci Litoměřice ve směru do centra obce započal před křižovatkou s ulicí Šaldova předjíždět 3 vozidla jedoucí před ním, ačkoliv před sebou neměl rozhled na takovou vzdálenost, jež by byla nutná k bezpečnému předjetí a ačkoliv již řidič třetího předjížděného vozidla tov. zn. Ford Tranzit, r.z. „X“, odbočoval vlevo, čímž odbočujícího řidiče svým manévrem ohrozil, a následně ve snaze zabránit střetu s odbočujícím vozidlem strhl řízení svého vozu vlevo, vyjel mimo komunikaci a narazil přední částí vozidla do svislého dopravního značení a podezdívky oplocení, které tímto poškodil. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v řízení všech

motorových vozidel na dobu 6 měsíců a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 2.500,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že podání žaloby považuje za včasné, neboť mu napadené rozhodnutí bylo doručeno až dnem 16.12.2014, kdy jeho zástupce nahlédl do správního spisu a převzal kopii rozhodnutí. Namítal však, že vyznačení právní moci na této listině je nesprávné v důsledku vad v doručování. Žalobce totiž žalovaného požádal o doručování písemností na elektronickou adresu „X“, jmenovaný správní orgán na ni však nedoručoval, a proto mu nemohlo vzniknout ani oprávnění k doručování písemností na adresu trvalého pobytu žalobce, natož dovozování doručení prostřednictvím fikce. Obdobného pochybení se dopustil i správní orgán I. stupně, jenž žalobce řádně nevyzval k doplnění podaného odvolání, jestliže písemnost obsahující tuto výzvu nedoručoval na elektronickou adresu „X“, přestože žádost o doručování veškerých listin uvedenou formou již byla součástí plné moci zaevidované ve správním spise dne 25.6.2014. Ani zde tedy na sebe nemohlo doručení fikcí na adresu trvalého pobytu zástupce vázat jakékoliv právní účinky. Absence výzvy k doplnění odvolání je dle žalobce zásadní procesní vadou.

Správní orgány dále podle žalobce nesprávně zjistily skutkový stav. Nevyvrátily totiž jeho tvrzení o tom, že teprve poté, co započal předjíždění, dal řidič vozidla tov. zn. Ford Tranzit znamení o změně směru jízdy. Predikce žalovaného, že žalobce nemohl po zahájení předjíždění vidět, zda řidič znamení dává, či nikoliv, je mylná, neboť v okamžiku, kdy se již žalobce nacházel v levém, tj. protisměrném pruhu, bezpochyby na levý bok dodávky viděl. Tvrzení žalovaného tedy není ničím podložené a nereflktuje skutkový stav.

S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce žalobce týkající se doručování uvedl, že dle ust. § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nejsou správní orgány povinny vždy doručovat na elektronickou adresu, kterou jim účastník sdělí, ale pouze tehdy, může-li to přispět k urychlení řízení. Nadto je dle odst. 4 citovaného ustanovení ve spojení s ust. § 72 odst. 1 správního řádu, třeba, aby rozhodnutí ve věci bylo adresátu doručeno do jeho vlastních rukou – z uvedeného důvodu správní orgány zvolily způsob doručení na adresu trvalého pobytu žalobce i jeho zástupce. Závěrem žalovaný s ohledem na poznatky známé mu z jeho úřední činnosti konstatoval, že zmocněnec zastupující žalobce často v řízeních o přestupcích problematizuje doručování, zejména tím, že požaduje doručování písemností na elektronické adresy, jež následně v průběhu projednávání přestupku několikrát mění.

K námitce nesprávně posouzeného skutkového stavu žalovaný uvedl, že řidič vozidla je povinen se přesvědčit ještě před započítím úkonu předjíždění, zda může vozidlo před sebou bezpečně předjet, nikoliv až poté, co již předjíždění započal. V opačném případě se dopouští porušení ust. § 17 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobce tedy sám v žalobě potvrdil, že započal předjíždění, a až následně, když byl v protisměru, si všiml, že řidič předjížděné dodávky dává znamení o změně směru. Tím vyvolal nebezpečnou situaci, neboť v následné křižovatce vozidlo značky Ford Tranzit odbočovalo doleva. Žalobce neměl v daném místě vůbec předjíždět.

Vzhledem k uvedenému považoval žalovaný námitky uváděné žalobcem za nedůvodné a vedené toliko snahou vyhnout se odpovědnosti za přestupek. Proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 24.6.2014, sp.zn. 0019541/14DOP/JRe/712, č.j. 0041364/14/DOPPŘ/JRe, vydaným správním orgánem I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 2.500,- Kč. Dne 25.6.2014 předložil pan K. S., bytem „X“, prostřednictvím svého substituta, Ing. M. J., plnou moc k zastupování žalobce ve správním řízení. Současně s tím písemně požádal o doručování veškerých písemností na e-mailovou adresu „X“.

Dne 9.7.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně proti uvedenému rozhodnutí doručeno blanketní odvolání, v němž zmocněnec žalobce učinil toliko podrobný právní rozbor problematiky doručování ve správním řízení a současně požádal o doručování na novou elektronickou adresu „X“. Správní orgán jej proto přípisem ze dne 16.7.2014 vyzval k odstranění vad odvolání, resp. doplnění, v jakém rozsahu je rozhodnutí napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy či nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, a to do 5 dnů ode dne převzetí této výzvy. Výzva byla zmocněnci zasílána nejprve dne 16.7.2014 a 17.7.2014 na jím sdělenou elektronickou adresu „X“, protože však její přijetí nepotvrdil, následně i na adresu trvalého pobytu. Zde byla písemnost jmenovanému doručována dne 21.7.2014, a po jeho nezastižení pak uložena u provozovatele poštovních služeb. Dne 1.8.2014 došlo k vložení zásilky do domovní schránky zmocněnce.

V důsledku nedoplnění důvodů odvolání ve stanovené lhůtě postoupil správní orgán I. stupně věc žalovanému, jenž o ní napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak bylo uvedeno shora. Po vydání rozhodnutí se žalovaný nejprve pokusil ověřit funkčnost elektronické adresy zmocněnce žalobce „X“, když na ni dne 2.10.2014 zaslal informační e-mail ve znění: *Dobrý den, toto je pouze jako zkouška kontaktu.* „, systém mu však odpověděl zprávou: *„Doručení těmto příjemcům nebo skupinám je úplné, ale cílový server neodeslal oznámení o doručení.“* Žalovaný proto písemnost s napadeným rozhodnutím zaslal na adresu trvalého bydliště zmocněnce a současně i na adresu žalobce. Zatímco žalobce si ji vyzvedl osobně, jeho zástupce se poštovnímu doručovateli nepodařilo zastihnout, a zásilka byla proto dne 6.10.2014 uložena na poště k vyzvednutí. V důsledku jejího nepřevzetí v úložní době pak, aniž by došlo k vložení zásilky do domovní schránky zmocněnce, byla dne 17.10.2014 vrácena zpět žalovanému.

Dne 16.12.2014 nahlédl substitut zmocněnce žalobce do správního spisu a dne 26.12.2014 byla zdejšímu soudu doručena žaloba proti napadenému rozhodnutí.

Před samotným meritorním projednáním žaloby je soud ve správním soudnictví vždy povinen zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení. Dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), tak musí mimo jiné posuzovat, zda návrh žalobce nebyl podán předčasně či opožděně. V případě, že soud předčasnost

či opožděnost žaloby zjistí, usnesením návrh odmítne. Dle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí oznámeno žalobci doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Soud se proto musel zabývat otázkou, zda žaloba došla dne 26.12.2014 byla v daném případě podána včas.

S uvedenou otázkou souvisí i problematika doručování písemností ve správním řízení, soud tudíž nejprve posuzoval, zda v rámci těchto úkonů postupovaly správní orgány obou stupňů v souladu se správním řádem.

Dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu platí, že nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Dle odst. 8 citovaného ustanovení platí, že v případě doručování na elektronickou adresu je písemnost doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná dle odst. 9, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Dle odst. 9 citovaného ustanovení platí, že jestliže nebylo možno doručit písemnost doručovanou na elektronickou adresu adresáta podle odstavce 3 nebo 8, protože se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, učiní správní orgán neprodleně další pokus o její doručení; bude-li další pokus o doručení neúspěšný, doručí písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Z citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že účastník správního řízení (či jeho zástupce) je oprávněn správnímu orgánu sdělit elektronickou adresu, na kterou chce, aby mu byly doručovány písemnosti. Správní orgán takovému požadavku vyhoví, není-li to v rozporu se zákonem či povahou věci, a především, může-li tento způsob vzájemné komunikace přispět k urychlení řízení. Pro účinnost doručení písemnosti zasílané uvedeným způsobem je nicméně nutné, aby se zpráva nevrátila jako nedoručitelná, a současně aby příjemce její přijetí potvrdil, a to zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem – v opačném případě se za řádně doručenou nepovažuje a je třeba její zaslání opakovat jinými způsoby uvedenými ve správním řádu.

Jak vyplynulo ze správního spisu, v daném případě se žalovaný dne 2.10.2014 nejprve pokusil ověřit funkčnost zmocněncem žalobce uváděné elektronické adresy „X“, tím, že na ni zaslal krátký přípis. Protože však na něj jmenovaný nikterak nereagoval, žalovaný na pokus zaslat napadené rozhodnutí prostřednictvím elektronické pošty kapituloval a nadále jej doručoval poštou. K tomu soud uvádí, že za zcela správný procesní postup ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu by bylo nepochybně možné považovat provedení pokusu doručit napadené rozhodnutí účastníku, resp. jeho zmocněnci, do e-mailové schránky, a to i přesto, že ve vztahu k neformálnímu přípisu zůstává nečinný. Na druhou stranu však již judikatura soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2016, č.j. 10 As 5/2016-36, dostupný též na www.nssoud.cz) dovodila, že pakliže správní orgán zjistí, že doručování

na elektronickou adresu nepřispívá k urychlení řízení, a současně ani neshledá žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat. V takovém případě je nicméně povinen účastníkovi řízení sdělit, z jakých důvodů tak činit nebude. Obdobně platí, že jestliže správní orgán sice zprvu účastníkovi na jím uvedenou elektronickou adresu doručuje, ovšem účastník následně převzetí písemnosti nepotvrdí, je správní orgán ve smyslu ust. § 19 odst. 8 správního řádu oprávněn veškeré další písemnosti zasílat již bez dalšího tak, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal.

V předmětné věci lze žalovanému vytknout, že neučinil pokus o doručení napadeného rozhodnutí na elektronickou adresu zástupce žalobce. Stejně tak zástupci ani nesdělil, že k jeho žádosti o zasílání písemností touto formou nebude nadále přihlížet. Uvedený postup však nelze považovat ani za zásadní procesní pochybení, neboť z předcházejících úkonů žalovaného je zřejmé, proč nepovažoval další snahy o doručování e-mailem za předmětné. Zmocněnec žalobce totiž nejenže nereagoval na neformální snahu žalovaného o ověření funkčnosti elektronické schránky (k čemuž ovšem nebyl povinen), ale především ani v řízení v prvním stupni opakovaně nepotvrzoval převzetí zásadních písemností – konkrétně výzvy k odstranění vad odvolání zasílané mu na sdělenou elektronickou adresu prvoinstančním orgánem dne 16.7.2014 a 17.7.2014. Nelze tudíž žalovanému vyčítat, že po marných pokusech správního orgánu I. stupně postupoval při doručování listin poštou v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu, neboť zasílání písemností do e-mailové schránky zástupce žalobce nemělo evidentně za efekt zrychlení řízení, jak presumuje odst. 3 citovaného ustanovení. S uvedeným závěrem správního orgánu rovněž koresponduje i shora nastíněná judikatura Nejvyššího správního soudu.

Dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě doručuje písemnost na adresu pro doručování, na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti či na adresu jejího trvalého pobytu.

Dle ust. § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle ust. § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle ust. § 20, písemnost se uloží.

Dle ust. § 23 odst. 3 písm. b) správního řádu se písemnost uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.

Dle ust. § 23 odst. 4 správního řádu se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty.

V daném případě nebyl zástupce žalobce při doručování napadeného rozhodnutí zastižen na adrese svého trvalého bydliště, provozovatel poštovních služeb mu tudíž písemnost uložil ve své provozovně k vyzvednutí dne 6.10.2014. Po marném

uplynutí zákonné úložní lhůty 10 dnů (tedy dne 16.10.2014) nastala v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu fikce jejího doručení a ode dne následujícího započala žalobci běžet dvoutměsíční lhůta k podání správní žaloby ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. Ačkoliv to žalobce sám nenamítal, soud v této souvislosti upozorňuje, že dle ust. § 23 odst. 4 správního řádu měl provozovatel poštovních služeb po vypršení úložní lhůty zásilku vložit do domovní schránky zmocněnce, když uvedený postup správní orgány nevyloučily. Tato skutečnosti nemá nicméně na fikci doručení napadeného rozhodnutí vliv, neboť jak již uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20.12.2016, č.j. 3 As 241/2014-41 (dostupném též na www.nssoud.cz), stanovená povinnost provozovatele poštovních služeb má za účel toliko určité zvýšení komfortu účastníků, není však podmínkou nabytí účinků fikce. Napadené rozhodnutí bylo tudíž zmocněnci žalobce řádně doručeno na adresu jeho trvalého bydliště.

Ode dne následujícího od doručení předmětné písemnosti, tedy ode dne 17.10.2014, pak žalobci, jak již bylo uvedeno, počala ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. plynout lhůta 2 měsíců k podání žaloby ke správnímu soudu, jež v souladu s ust. § 40 odst. 2 s.ř.s. upravující běh lhůt skončila dne 16.12.2014. Pakliže proto žalobce prostřednictvím svého zástupce pro řízení před soudem podal žalobu až dne 26.12.2014, učinil tak opožděně. Z uvedeného důvodu se soud nemohl zabývat jednotlivými námitkami uplatněnými v žalobě, ale musel návrh na přezkoumání napadeného rozhodnutí dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. odmítnout.

Výrok II. je odůvodněn v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s., dle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Současně v důsledku toho, že bylo řízení o návrhu žalobce před prvním jednáním odmítnuto, rozhodl soud podle ust. § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve výroku ad III. o vrácení uhrazeného soudního poplatku v částce 3.000,- Kč žalobci. Dle citovaného ustanovení totiž platí, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud zaplacený poplatek vrátí ze svého účtu. V daném případě bude žalobci vrácen z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem v obvyklé lhůtě 30 dnů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. února 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová